

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

V. 35. Ex aduersa fortuna vtilitatem percipi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

καὶ ἀφείλες τῷ ἀνθρώπῳ τὸ θηρίον. ἄφελε τὴν αἰδοίαν
ἐπιθυμίαν, καὶ διέκοψας τὸ θηρίον. Μέχρι δὲ ταῦτα
τῷ συζῆ καὶ συντρέφεται, καὶ πρὸς αὐτὰ τῆ θραπέης
νένευκεν, ἀνάγκη τὰς ἐκείνων ὀρέξεις κρατεῖν, καὶ
βοᾶν τὴν τὰς ἐκείνων φωνὰς γ.

tris libidinem, belluam dempsisti homini: deme penis libi-
dinem, belluam amputasti. Dum vero viuunt vna cum
aliquo ac nutriuntur illa, quem in obsequium traxere sunt
in eo necesse est cupiditates eorum dominari, animumque
voces eorum personare.

Λ Ο Γ Ο Σ Ε.

Ὅτι ἐστὶ καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων ὠφελῆσθαι.

Δεινόν γε, εἰ οἱ μὲν θεοὶ διέκριναν τοῖς ἀνθρώποις
τάγαθὰ ἐκ τῆς τῶν κακῶν ὀμιλίας, ἀνεπίμικτον
ἐκάτερον ἐκατέρῳ εἶναι θέμενοι, καὶ διασήσαντες
αὐτῶν τὰς φύσεις, καθάπερ ἡμέρας πρὸς νύκτα, καὶ
φωτὸς πρὸς ζόφον, καὶ πρὸς ὕδωρ πρὸς (ὡν ἕκαστος
εἰ ἐθέλῃσαι πρὸς τὴναντίον ἀγαγεῖν, καὶ ἀνακεράσαι
αὐτῶν τὴν διαφορὰν εἰς κοινὴν φύσιν, διαφθερεῖς τὰς

DISSERTAT. V.

Ex aduersa fortuna utilitatem percipi.

Miserum videri possit, siquidem bona in gratiam hominum
a malis distinxere Dii immortales, ut diuersas definitas-
que habeant naturas, nec cum altero confundi possit alterum,
non magis quam dies cum nocte, aut lux cum tenebris, aut
ignis cum aqua (quorum singula si cum contrariis velis con-
iungere, aut pugnantiam vtriusque in eandem naturam
confundere, quod vtriusque proprium est, penitus tollis)
homines

γ βοᾶν τὴν ψυχὴν τὰς ἐκείνων
φωνὰς] Vide Nostrum Diff.
XXXI. 5. XXXIII. 5. Prophe-
tium περὶ Ἀποχ. I. 34. et do-

ctissimum D'orville in *Vanno
Critica* p. 615. 616. vbi mul-
tis exemplis hunc morem lo-
quendi illustratum inuenies.

Sectio

ἐκατέρω ἴδιον) οἱ δὲ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐκόντες εὐδαίμονα
διώκοντες βίον, καταμιγνύσιν αὐτῷ δυσυχίας. κἀν
τις θεῶν αὐτοῖς συγχωρήσασιν ζῆν δι' ἡμέρας ἐν φωτὶ
λαμπρῷ καὶ διηνεκεῖ, αὐπνω καὶ ἀδεεῖ τῆς ἐν νυκτὶ
ἀναπαύλης, ἄχθοιντο τῷ ἡλίῳ, μηδέποτε ἐξιστα-
μένω, μηδὲ εἰς τὸ παλίσκιον παραχωρῶντι. Ἐχε δὲ
αὐτόθι, μὴ ἀποκρινέμεθά σοι ποικίλον^a. Ὡς εἰ μὲν

homines tamen, qui beatam sequuntur vitam, vltro illis mala
admisceant. Vt si quis illis concedat Deorum, vt interdiu
luce clara viuant, perpetuo fruantur lumine, somno noctur-
naque quiete carere possint; indignaturi sint solem nunquam
recedere, nec tenebris vicissim locum dare. Mane, quaeso,
ne plurima simul respondere cogamur. Si quidem inueniri
humani

Sectio 4.

καὶ αὐπνω, καὶ ἀδεεῖ] Vulgo
ἀνευδεεῖ, sed contra Mss. fidem.
Dicam, quod res est. Pleris-
que scriptoribus ἀδεής vsurpa-
tur pro eo, qui non timet;
ἀνευδεής autem pro eo, qui non
eget. At noster τῷ ἀδεεῖ vtram-
que vim tribuit. Prioris signi-
ficatus exempla non est cur
congeram; nam proletaria
sunt, et vbique obuia: poste-
rioris haec accipe. Dissert.
III. 2. Ἡδονὴ δὲ καὶ λόγος [ἀδεής]
καὶ τέχνης πρεσβυτέρω. Et Dif-
sert. XLI. 2. Μέχρι μὲν τέτων
[ἀδεής] εἰμι χρησιμώδης. Sic ex
Mss. ediderunt, licet ἀδεής in
vtrouque loco vim possideat
ἀνευδεής. At multo frequen-
tius hanc ἀδεής potestatem re-
tinent codices, quam libri ty-
pis excusi. Sic Dissert. VII. 2.
Χρόνος βίος ἐν τῷ μακρῷ τέτρω καὶ
διηνεκεῖ αἰῶνι [ἀδεής] φιλοσόφου
λόγος. Dissert. XII. 4. Ὅσα ἄλ-

Tom. I.

καὶ χειρουργίας ἀδεεῖς, et §. 6.
[ἀδεής] ἐφημέρων νόμων. Dissert.
XIII. 3. Ἡ μὲν πάντων [ἀδεής].
Dissert. XX. 6. Φιλία χρείας
[ἀδεής] κολακεία χρείας ἐνδεής.
Dissert. XXIII. 3. Σῶμα [ἀδεής]
φαρμάκων. Sic in omnibus his-
ce locis Reg. et Harleian. nec
video, cur eorum fidem habea-
mus suspectam: nam δεία, ἐν-
δεία, quod testatur Hesychius.
Vide sis et etymologum in ἐν-
δεία. Ast ἀπὸ τῆς δείας in hac
significatione recte ducitur
ἀδεής. Haec id, quod posui,
verum esse satis ostendunt.
Legas tamen oportet αὐπνοῖς
καὶ ἀδεεῖσι, prout ipsa syntaxis
docet.

Ib. αὐπνω καὶ ἀνευδεεῖ τῆς] Grae-
ca lingua vult, αὐπνοῖς καὶ ἀνευδεεῖσι
τῆς ἐν νυκτὶ ἀναπαύλης. Et ita
tandem *Danifius*: nisi quod ex
Codd. substituit ἀδεεῖσι. M.

a μὴ ἀποκρινέμεθά σοι ποικίλον.]
Locus est parum sanus. Andr.

E

Schottus

πῶς τις ἐστὶν ἀνθρώπων ὄψις ἀνέχεσθαι φωτὸς ὅτι διηνεκῶς
καὶ εἴπερ τις μηχανὴ εἴσῃαι τὸν ἥλιον τῷ κύκλῳ δρόμου
ὥστε ἀνέχειν ὑπὲρ γῆς αἰεὶ, καθάπερ πυρσὸν ἐκ κορυφῆς
Φῆς ὑψηλῆς ἐκπέμποντα ἐφ' ἡμᾶς τὸ παρ' ἑαυτοῦ
φῶς· εἰ ταῦτα ὑπάρχοι, καὶ γαίη μὲν ὁ ἥλιος, αἰετίζοι
χοιντο δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ πρὸς αὐτὸν διηνεκῶς δεδραμένοι.

humani possint oculi, qui lucem ferant perpetuam; aut da
ars aliqua, quae solis circularem queat sistere ambitum,
supra terram suspensus, lampadis instar clarissimae, quae
excelsa defigitur loco, lumen nobiscum semper commun
caret suum; hoc siquidem posset, staretque sol ipse, ne
aspectu eius nostri defatigarentur oculi: quis ita demens fo
riofusque

Schottus reponit μὴ ἀποκρινόμεθα σοι ποικίλον. Ὡς εἰ μὲν πῶς
τις ἐστὶν ἀνθρώπων ὄψις [οἷα] ἀνέχεσθαι.
Maximus, opinor, scripsit, ἔχε δὲ αὐτόθι, [εἰ] μὴ ἀποκρινόμεθα σοι ποικίλον. Εἰ μὲν πῶς
τις ἐστὶν ἀνθρώπων ὄψις, [ὡς] ἀνέχεσθαι etc.

Ibid. μὴ ἀποκρινόμεθα σοι ποικίλο] Cl. Andr. Schottus legit ἀποκρινόμεθα· quod verum puto, si nihil desit. Alloquitur Maximus fictitiam Personam quam induxerat recitantem ea quae praecedunt: et, Siste, te, inquit, in hoc uno exemplo, et permitte mihi respondere; ne, si ulterius pergas, varietas confusionem pariat. μὴ ἀποκρινόμεθα, est, ἴνα μὴ· vt alibi, μὴ ἰκανῶς (vel κενῶς) φλυαρῶμεν. M. t

b ὄψις ἀνέχεσθαι φωτὸς] Idem Schottus putat excidisse vocem ὅτι post ὄψις. Sane hoc visitatus est. Nescio tamen an non defendi possit Vulgata

ex loco Diff. XII. I. vbi etiam eadem ἐννοια: Ὡς περ ἔν εἴτις ΔΥΝΑΜΙΣ ὀφθαλμοῖς ὉΡΑΝ ἄει, καὶ ἀποτείνειν διηνεκῶς τὴν ὄψιν, etc. vbi δύναμις ὄραν videtur eodem fere modo dictum ac ὄψις ἀνέχεσθαι. vtrique sententiae inferre ὅτι vel ἰκανωτέρην planiorem effeceris: omittit in vtraque, in Linguam forte non peccaueris. Vide etiam an huc referri possit istud Herodiani (si locus sit integer) III 44. p. 131. Ed. Oxon. πλεονεξία τε καὶ δύναμιν ἐκ ἐσσεσθαι ἐξωθεν ἐπιβουλεύσαι, sc. εἰδείκνυε· monstrabatque, opes et copias non fore sufficientes vt insidias struerent homines ab externis partibus. Notum istud Evangelistarum, ὅτι ἀκύνειν. Sed nolo aliquid de hac re adfirmare, vt qui sciam quantum in his rebus sit quod nescio. Ceterum coniectura Cl. Davisi mihi quoque in mentem venerat, ὄψις ὡς ἀνέχεσθαι. M.

τες. τίς ἔτις ἀνόητος καὶ ἐπιμανῆς καὶ κακοδαίμων
τῆ ἔρωτος, ὡς ποθῆσαι νύκτα καὶ σκότος, καὶ ὀφθαλ-
μῶν ἀργίαν, καὶ σώματος ῥίψιν ἐγγύτατα νεκρῶ; Εἰ
δὲ θᾶττον μὲν ^a ἀνάσχοιντο οἱ ὀφθαλμοὶ αὐπνίας,
ἢ ταίη ὁ ἥλιος, θᾶττον δ' ἂν ταίη ὁ ἥλιος ^e, ἢ ἀνά-
σχοιντο οἱ ὀφθαλμοὶ αὐπνίας. ἔκ εὐχῆς ἔργον ἢ πρὸς
τὸ φῶς Φιλία, ἀλλὰ ἀνάγκης ^f ἢ πρὸς νύκτα συνουσία ^g.

riofusque esset, quem tam sinistra animi afflaret cupido; ut
noctem tenebrasque amare, oculos quiescere, corpus deni-
que, adinstar defuncti hominis, malit abiicere? Quod si con-
niuere perpetuo possint oculi, nec tamen propterea sol abire
desinat; aut si abire sol desinat, conniuere tamen perpetuo
nequeant oculi: vides non voti nostri opus esse, ut lucem
semper videamus; sed necessitatis, ut noctem admittamus.

2. Eodem

^c πρὸς αὐτὸν διηνεκῶς δεδορκό-
τες.] Vulgo διηνεκῶς πρὸς αὐτὸν
δεδορκότες. Nos ordinem ver-
borum sequimur, quem prae-
stat Reg.

^d Εἰ δὲ θᾶττον μὲν etc.]
Idem est ac si scriptum fuisset,
ἔτε δὲ θᾶττον μὲν — ἢ ταίη
ὁ ἥλιος, ἔτε θᾶττον αὐ ταίη ὁ
ἥλιος, ἢ ἀνάσχοιντο οἱ ὀφθαλμοὶ
αὐπνίας ἔκ εὐχῆς ἔργον etc. id
est. "Sive hoc siue illo modo
factum fuisset vel fieri posset;
Sive sol semper stare posset,
Sive oculi nostri nunquam
conniuere, parum id ad nos,
qui necesse habemus uti re-
bus quemadmodum a Natura
constitutae sunt, non secun-
dum inertia Vota et Supposi-
tiones nostras. Et eodem modo
(sect. 4.) res se habet circa
Appetitionem Boni. omnes
optamus Bonum sincerum et
stabile, quemadmodum Solem

et Lucem perpetuam, sine
tenebrarum vicissitudine: sed
hoc assequi non est sortis hu-
manae: etc., Haec est Con-
nexio et Sensus huius loci:
quem aliquatenus difficilem
esse inde conicere potes, quia
non cepisse videtur doctissimus
Interpres. αὐ vero pro ἂν, quae
est *Dauisii* coniectura, verissi-
mum puto. M.

^e θᾶττον δ' ἂν ταίη ὁ ἥλιος]
Haec vitio librarii nescit Har-
leian. Reg. autem dat θᾶττον
δ' ἀνταίη Repono θᾶττον δ' [αὐ]
ταίη ὁ ἥλιος. Citius, vice versa,
staret sol.

^f ἀλλὰ ἀνάγκης] Sic codices, et
subauditur ἔργον. Vulgo ἀνάγκη.
Ibid. ἀλλ' ἀνάγκη ἢ πρὸς etc.]
Lego, ἀνάγκης, scil. ἔργον, ut
εὐχῆς ἔργον, quod praecedit.
Et ita Mss. M.

^g ἢ πρὸς νύκτα συνουσία] Ita
Reg. vulgo πρὸς [τὴν] νύκτα.
E 2 h επ-

β. ταύτη τοι καὶ ὁ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἔρως ἔχει
 ἐφίσταται μὲν γὰρ αὐτῆ ἡ ψυχὴ· τί δὲ ἔ μέλλει; καὶ
 πολεμεῖ τῷ κακῷ· τί δὲ ἔ μέλλει; ἀλλ' ἔκ ἐστιν αὐτῆ
 ἄτε ὧν ἐφίσταται καθαρῶς τυχεῖν, ἄθ' οἷς πολεμεῖ μὴ περι-
 πεσεῖν ἐξ ἀνάγκης. Οὕτω λέγω τὴν μοχθηρὰν ψυ-
 χὴν (αὐτὴ μὲν γὰρ πάγκακός τις, καὶ ἀγαθῶν ἄμοιρος,
 καὶ ἐν ἐλπίσιν ἄπιστος, καὶ ἐν εὐτυχίᾳ ἀκροσφαλής)
 ἀλλὰ τὴν ἐπιεικὴ καὶ φρονήσεως ἐπήβολον. φέρε ἴδω
 πότερα καὶ ταύτην φῶμεν ἐπιλαβομένην τῆς ἀρετῆς
 εὐροία τινὶ βίᾳ καὶ εὐτυχημάτων ἀκμῇ συγγίγνεσθαι
 αἰεὶ¹, ἢ τῆτο μὲν ἀμήχανον ἐν ἀνθρωπίνῃ φύσει^κ.
 πολλὰ γὰρ τὰ ἐν ποσὶ, καθάπερ ἀνδρὶ κἄφωσ θέοντι
 ὀρέγματα καὶ κρημοὶ καὶ βάραθρα καὶ τειχία, ἐν οἷς

2. Eodem modo amor, qui bonum prosequitur, sese
 habet. Amat enim hoc animus: quiani amaret enim? et
 odit malum: quidni odisset enim? nec fieri tamen potest,
 ut vel, quod amat, consequatur penitus: aut, quod
 odit, vitet penitus. Nec iam de improbo loquor animo,
 qui malis et abundat undique, et bona ignorat; qui in
 spe ipsa diffidit, in felicitate summa facile labitur: sed
 quem probum, quem prudentem dicimus. Videamus ergo
 an et hunc putemus, si ad felicitatem semel pervenerit,
 posse inoffenso vitae cursu pergere, summaque illa fortunae
 benignitate semper uti; an potius humanae id naturae con-
 tingere non posse arbitrandum sit; quia multa sunt, quae
 obstant. Sicut viro celeriter currenti euenire solet, multae
 ut occurrant foueae, viarumque praerupta, tum abyssi, agge-
 resque;

Seçtio β.

ἢ ἐπήβολον. φέρε ἴδω etc.]
 Distinguendum puto: ἀλλὰ τὴν
 ἐπιεικὴ, καὶ φρονήσεως ἐπήβολον,
 φέρε ἴδω πότερα καὶ ταύτην φῶ-
 μεν — συγγίγνεσθαι etc. vide
 XXXIII. 2. Infra, pone ὑπο-
 σιγμην, non minimam distinc-
 tionem, post ἀσφαλῶς. M.

ἢ εὐτυχημάτων ἀκμῇ συγγίγνε-

σθαι αἰεὶ] Vulgo εὐτυχημάτων
 ἀκμῇ [δύνασθαι] συγγίγνεσθαι αἰεὶ.
 Vocem antepenultimam non
 agnoscunt Reg. et Harleian.

κ ἀμήχανον [ἐν] ἀνθρωπίνῃ φύ-
 σει.] Deleta praepositione, lego
 ἀμήχανον ἀνθρωπίνῃ [ψυχῇ], quam
 mutationem flagitat, ut opi-
 nior, Hellenifinus.

1 ἀπροσί-

ὁ μὲν ἀμαθὴς τῆς ὁδῶ, καὶ μαλθακὸς θεῖν, καὶ διαπη-
 δᾶν ἀσθενὴς, καὶ παραθεῖν ἀκρόσθαλης, πταίει καὶ
 σφάλλεται καὶ ἀποδειλιά. ὁ δὲ ἀγαθὸς καὶ δρομικὸς
 ἀνῆς καὶ ἐπισήμων τῆς ὁδῶ, κατὰ μὲν τὴν ῥώμην ὀξέως
 θεῖ, κατὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν ἀπλανῶς, κατὰ δὲ τὴν
 τέχνην ἀσφαλῶς, οἶδε μὴν τίς μὲν τῆς ὁδῶ ἢ λεία καὶ
 ἀπταισος, τίς δὲ ἢ διεσκαμμένη, καὶ ἀναγκαία μὲν
 διελθεῖν, ἀπροαίρετος δὲ τῷ θεόντι!

γ. Τῆτό μοι καὶ περὶ τὸν βίον Ὀμηρος ἠνίξαστο

δοιοὶ γὰρ τε πίθοι^m κατακείαται ἐν Διὸς ἔδει,

Φησὶν ὁ μὲν πλήρης κακῶν, ἀγαθῶν ἀνεπίμικτος
 ὁ δὲ ἐξ ἀμφοῖν κεκραμένος· τρίτον γὰρ πίθον ἔδαμξ
 ἐν Διὸς εἶναι λέγει, ἀγαθῶν ἀκηράτωνⁿ. Νέμει δὲ

resque; quos, nisi cursu admodum aut saltu valet, transilire
 si velit, facile labitur, offendit, errat, animum despondet.
 Vir contra fortis, cursor strenuus, viae peritus, a viribus suis
 hoc habet, celeritur ut pergat; a peritia, ut non aberret; ab
 arte, ut non impingat: novit enim, quae plana sit via mini-
 meque salebrosa; quae contra celet foveam, quae nec vitari
 possit in cursu, nec videri possit currenti.

3. Hoc est quod obscure de humana vita protulit Homerus:

Dolia bina iacent Iouis alio inclusa cubili,

inquit: quorum in altero mala sunt plurima, bonum nihil;
 alterum utroque mixtum est; tertium vero, in quo bona pura
 sunt, nusquam in Iouis ponit domo. Iam quae ex doliis hau-
 riuntur

[ὁ ἀπροαίρετος δὲ τῷ θεόντι.]
 Vulgo ἀπροαίρετος, quod plane
 repugnat: nam si novit, quae
 plana sit via, quaeque foveam
 celet, τὴν διεσκαμμένην *improvi-*
sam non esse manifestum.
 Igitur egregiam lectionem
 quam Reg. suppeditavit, haud
 sum aspernatus. Verte, *quam*
cursor, inuitus licet, *transire*
necessario debet.

Sectio γ.

αἱ Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι:] Iliad α'

527. Fallitur autem noster,
 dum πίθον ἐκ κακῶν καὶ ἀγαθῶν
 κεκραμένον fingit: hoc enim do-
 lium malis, illud vero bonis
 repletum ponitur; quamvis
 fata singulis distributa vel mala
 sint, vel omnino mixta. Vide
 doctissimi viri, Iac. Dupontii,
 Gnomol. Homer. p. 142.

n ἀγαθῶν [ἀκηράτων.] Sic Reg.

vulgo ἀκράτων.

E 3

o 12

Ζεὺς τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, κατὰ τὴν ὁμήρου
ᾠδὴν, ἐκ τοῖν πίθων τέτοιον ἀρυτόμενος^ο, ἐκ μὲν
τῶν κακῶν ἀενάων ῥεῦμα ρ ἰσχυρὸν καὶ βίαιον
μεσὸν ἐρίδων καὶ ἐρινύων, καὶ πτοίας καὶ φόβου
καὶ ἄλλων μυρίων δυσαντήτων τε καὶ ἀκράτων κακῶν
ἐκ δὲ τῶν νέμει, ὡς μὲν ἂν Ὀμηρος εἴποι, ῥεῦμα
μικτὸν ἀγαθῶν καὶ κακῶν. Ἐγὼ δὲ ὁρῶ μὲν τὴν μίξιν
καὶ πειθομαι τῷ λόγῳ, εὐφημότερον δὲ ὀνομάζω
θέλω τὴν βελτίω παρὰ Διὸς νομῆν· ἔχει γὰρ δὴ ᾠδὴ.

δ. Ἀρετὴ ψυχῆς καὶ μοχθηρία αὐτὰ πηγαὶ τῶν
Διὸς πίθων· ἡ μὲν μοχθηρία λάβρον καὶ ἐμπληκτικὸν
ὄχετόν ἐξιείσα συγχεῖ τὸν βίον καὶ ταραττεῖ, καθάπερ
ἐμβολὴ χειμερὶς νάματος ἐπὶ λήϊα καὶ φυτεργίας
ὄρηθηῖσα, ἐχθρὰ μὲν γεωργοῖς, ἐχθρὰ καὶ ποιμέσιν.

riuntur illis, ita hominibus distribuit, ut Homero placet,
Iupiter, ut ex altero puri putique mali calicem profundat in-
evitabilem, contentionibus plenum et furiis, pauore ac
metu, sexcentis denique aliis noxiis merisque malis; ex altero
vero, ut Homerus diceret, bono mixtum, maloque. Ego tem-
peramentum hoc quidem intelligo, nec fidem detraho; libera-
tamen verbis paulo lenioribus alteram distributionem Iouis,
quae melior videtur, exprimere: hoc nimirum modo.

4. Virtus animi improbitasque horum doliorum sunt fontes:
quarum haec rapidam praecipitemque euomens vndarum vim vi-
tam confundit, ac inundat; haud secus quam fluminis hyberni im-
petus in segetes plantasque diffunditur, inuisus agricolis, inuisus
pasto-

^ο ἐκ τοῖν πίθων τέτοιον [ἀρυτό-
μενος,] Ita Reg. non ἀρυτόμενος,
ut vulgo. Moeris Atticista,
ἀρύττωμαι Ἀττικῶς· ἀρύττωμαι Ἐλ-
ληνικῶς. Thomas Magister,
ἀρύττωμαι κάλλιον ἢ ἀρύττωμαι. Vide
tamen Aristophanis Nubes
v. 271.

ρ κακῶν [ἀενάων] ῥεῦμα] Vul-
γο κακῶν ἀκράτων ῥεῦμα, quod

bene se non habet, cum no-
ster ἀκράτων κακῶν verba statim
subiiciat. Igitur nobis opem
commodam tulit Reg. cuius
pariter orthographiam serua-
uimus; licet in orationis solu-
tae scriptoribus ἀέννων editi
libri fere repraesentant. Vide
scholiasten ad Aristophanis
Nubes, v. 274.

ἐχθρὰ καὶ ὄδοιπόροις ^η, ἀκαρπός, ἀγονός, ἀνόνητος, ἐπισφαλής· αἱ δὲ ἀρετῆς πηγαί ^ι, ὅτω ἂν ἐν ψυχῇ διαφανῶσι, πάντα τῷ ποιῶσι τὸν βίον ἔγκαρπον καὶ ἀρόσιμον ^ς καὶ τελεσφόρον. Ἄλλα ἰδρωτός δεῖ τῷ γεωργῷ, καὶ πόνος δεῖ, καὶ ταλαιπωρίας δεῖ. Οὐδὲ γὰρ ὁ Αἰγύπτιος τῷ Νείλῳ θάρρει μόνω, εἰδὲ παραδίδωσιν αὐτῷ τὰ σπέρματα, πρὶν ἢ τῷ ἀρότερω ζεύξει βῆν, πρὶν τέμῃ αὐλακα, πρὶν ποιήσῃ μακρὰ· καὶ μετὰ τῷτο ἤδη καλεῖ τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὰ αὐτῶ ἔργα. αὕτη μίξις ποταμῶ πρὸς γεωργίαν, καὶ ἐλπίδων πρὸς πόνους, καὶ καρπῶν πρὸς ταλαιπωρίαν· ἕτως ἀγαθοῖς κακὰ κεραυνυτέον. εἰ βῆλει, ἀφελε μὲν τὴν δυσφημίαν, ἴσθι δὲ αὐτῶν τὴν ἔσιν ἐκ ἀνβαίρετον ἔσαν τοῖς

pastoribus, nec viatoribus gratus, infructuosus, sterilis, inutilis, noxiusque: virtutis contra cuiuscunque animum irrigarint fontes, totam huic vitam foecundam, cultamque, ac maturis educandis frugibus reddunt idoneam. Interim sudor requiritur agricolae, requiritur labor, requiritur molestia. Nec enim Aegyptius colonus solo Nili fretus flumine semen suum spargit, nisi prius aratro bouem iunxerit, sulcum duxerit, multum laborarit: tum demum flumen vocat, opus suum illi commendat. Ita fluuius miscetur cum labore agricolae, cum labore spes, cum molestia fructus; ita bonis miscenda sunt mala: aut saltem, ut lenius loquamur, cias hominis in potestate non esse, nuda ut aliquid agentibus contingant bona. Ad portum si nauigaturus aliquo iueris, gubernatorem tibi, credo, eliges, non qui tempestatem nullam,

Sectio δ'.

^η ἐχθρὰ καὶ ὄδοιπόροις,] Vulgo ἐχθρὰ [δὲ] καὶ ὄδοιπόροις. At voculam secundam praetermittunt Reg. et Harleian.

^ι αὐτῶ πηγῶ] Scribendum forte, διττῶ πηγῶ, ut docti πῖσαι, sect. 3. Sequitur: ἂν ἢ μὲν μοχθηρία, λάβρον etc. Opinos, μοχθη-

ρία, scil. πηγῶ in altero enim membro Diuisionis, quod huic respondet, est, αἱ δὲ ἀρετῆς πηγῶ. M.

^ς ἀρόσιμον] Vulgo ἀρόσιμον. Male. Nos igitur Harleian. sequimur. Suidas in Ἄρομα· ἀρόσιμον κλίμα, τὸ ἀροτριεμένον. Vide Pollucem I. 224 et scholiasten ad Iliad. λ'. 557.

E 4

Ibid.

πονῆσι. Καὶ ἐπὶ τῆς λιμένας ἔλθης, κυβερνήτην
λήψῃ, ὃ τὸν ἀπειρον χειμῶνος, ἔδδ' ὅσις ἀθέατος καὶ
δῶνος, ἀλλ' ἐκ πολλῶν σφαλμάτων ἀθροίσαντα
τέχνην, ἐκ πείρας κακῶν. Ἐγὼ καὶ στρατηγῶν
πιστῶ πάντα εὐτυχῆσαντι, οἷος ἂν ἦν Ἀθηναίους ἢ στρατηγῶν

iam, nullos unquam vidit fluctus; sed qui multis ex periculis
longaque malorum experientia paulatim sibi comparavit
artem. Ego imperatori diffido, qui nunquam male re-
gessit; sed ducem potius quaero, qualis Atheniensibus fuisse
Nicias

ἢ ἴσθι δὲ αὐτῶν τὴν ἕσταν —
τοῖς πονῆσι.] Mirare negligenti-
am Exscriptorum, qui, nisi
fallor, haec dederunt, pro
ἴσθι δὲ ἀγαθῶν τὴν ἐξουσίαν ἢ
ἀυθαίρετον ἔσαν τοῖς ποῦσι. scito
autem Bona non sita esse in po-
testate oprantis. Dixerat, Ita
BONIS miscenda sunt MALA.
Sed offendit te forte, inquit,
vocabulum MALA, utpote
δύσφημον et infausti ominis.
amoueamus igitur MALA
paullisper; dum scias tamen
BONA, sincera et sine mi-
stura, non efferes nostri arbi-
trii. neque fieri solet peritus
Gubernator nisi tempestates
expertus sit; neque Dux bo-
nus, nisi re aliquando male
gesta, M.

ἢ οἷος ἂν ἦν Ἀθηναίους] Mul-
tum abest, ut Cleon et Nicias
rem feliciter gesserint; nam
prorsus fusi sunt eorum exer-
citus, et hic in Sicilia, ille
vero Amphipoli perijt. De
Nicia vide Thucydidem lib.
VII. p. 556. et Plutarchum
tom. I. p. 542. Scholiastes

Aristophanis in Pacem v. 280
Ἐν Ἀμφιπόλει τῆς Θράκης μονομα-
χῆσαντες ὁ Κλέων καὶ Βρασίδας ἀ-
λήλως ἀνείλον. Quod plane fa-
sum: nam Cleon, auctorem
Thucydide lib. v. p. 351. φε-
ρῶν καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ Μυρκινί-
ου πελταστῆ ἀποθνήσκει. Falsus igitur
est et Suidas in κλέων, qui
tradit, ἢ (ἐν Ἀμφιπόλει) καὶ [με-
χόμενος] ὑπὸ Μυρκινίου πελταστῆ
[βληθεὶς] ἀπέθανεν. Vtunque
fit, fieri non potest, quin ex
nostro verba quaedam exci-
derint. Heinsius legit εὐτυ-
χῆσαντι, [ἀλλ' οἷος ἂν ἦν. Sed
medicina malo non aequatur.
Mihī vel hoc vel simili modo
locus videtur supplendus, Ἐγὼ
καὶ στρατηγῶν διαπιστῶ πάντα εὐτυ-
χῆσαντι, [πιστεύω δὲ ἔσθ' ὅτε ἀτυ-
χῆσαντι,] οἷος ἂν ἦν etc. Tum
demum ratio critica reddi-
queat, cur voces has omise-
rint librarii.

Ibid. οἷος ἂν ἦν Ἀθηναίους etc.]
Recte notant Cl. Viri aliquid
deesse. Si inseras Negativam,
huic defectui forte subueneris,
ἔχ' οἷος ἂν ἦν etc. Plena locutio
fuisse,

τηγός Νικίας, σωθεὶς ἐκ Σικελίας ἢ οἷος ἂν ἦν σωφρο-
νέστερος δημαγωγός Κλέων, ἐπανελθὼν ἐξ Ἀμφιπόλεως.
Ὅταν δὲ ἴδω πάντα εὐτυχῆντα καὶ κυβερνήτην καὶ στρα-
τηγόν, καὶ ἰδιώτην καὶ ἄρχοντα, καὶ ἄνδρα καὶ πόλιν,
διαπισῶ ταῖς εὐτυχίαις ὡς Σόλων Κροῖσῳ, ὡς Ἄμα-
σις Πολυκράτει.

Ἐ. Κροῖσος μὲν εἶχεν εὐίππον γῆν, Πολυκράτης δὲ
εὐνεων Θάλατταν· ἀλλ' ἐδὲν τῶν βέβαιον, ἐχ' ἢ γῆ
Κροῖσῳ, ἐχ' ἢ Θάλαττα Πολυκράτει· ἀλλ' ἐλάμβανεν
Ὀρόιτης μὲν Πολυκράτην κ, Κροῖσον δὲ Κῦρος· καὶ δια-
δοχὴ μετ' εὐτυχίαν μακρὰν ἀθρόων κακῶν. Διὰ τῶτα

Nicias, si e Sicilia redire potuisset; aut qualis Cleon, qui mo-
destius in populari se gessisset imperio, si Amphipoli rediisset.
Quem contra, quocumque in vitae genere, seu gubernator
fuerit, seu imperator, siue priuate viuat, siue praesit aliis,
siue vnus sit, siue vrbs tota, nimis felicem videro, benigni-
tati fortunae diffidam; vt Croeso Solon, vt Polycrati Amasis.

5. Terram equis abundantem Croesus, nauibus instru-
ctum mare possidebat Polycrates: quorum nihil diuturnum
fuit, non terra Croeso, non Polycrati mare; Polycratem
enim Orontes, Croesum cepit Cyrus. Ita felicitatem longam
magna malorum excepit series. Ideoque Croesum non iudi-
cabat

fuisse, ἢ διαπισῶ τοῖότῳ οἷος ἂν
ἦν Νικίας. quae Ellipsis satis
nota est. M.

Sectio ε.

κ Ὀρόιτης μὲν Πολυκράτην,
Vulgo Ὀρόντης, sed legatur
oportet Ὀρόιτης, sic enim satra-
pes ille nominatur Herodoto
III. 120 seqq. Idem mendum
fuit in Cicerone de Fin. V. 30.
sed id dudum sustulit Victo-
rius Var. Lect. II. 4. Dion.
Chrysostomus Orat. XVII. p.
251. Καὶ μὲν Πολυκράτη φασί,
ἕως μὲν Σάμου μόνῃς ἦρχεν, εὐ-
δαιμονέστατον ἀπάντων γενέσθαι

βηλόμενον δὲ τε καὶ περὶ τῆ πέρα
πολυπραγμονεῖν, διαπλευσάντα πρὸς
Ὀρόντην, (lege Ὀρόιτην) ὡς χρή-
ματα λάβοι, μηδὲ ἑαδίῃ γε Θα-
νάτῳ τύχειν, ἀλλὰ ἀνασκοποισθέν-
τα ὑπὸ τῆ βαρβάρῃ διαφθαρήναι.
Valerius Maximus lib. VI. cap.
IX. 5. ext. Hunc (Polycraten)
ORONTES Darii regis prae-
fectus in excelsissimo Mycalensis
montis vertice cruce affixit. At
Oroetes fuit ab auctoris manu.
Et hunc quidem virum Ὀρόιτην re-
cte vocat Lucianus in Dial. Diog.
Antisth. et Crat. tom. I. p. 315.
317. et in Contempl. p. 352.

Σόλων ἐκ εὐδαιμόνισε Κροῖσον, σοφὸς γὰρ ἦν. καὶ
 τῆτο Ἄμασις ἀπέπατο Πολυκράτην γ, ἀσφαλῆς γα
 ἦν. Διὰ τῆτ' ἐγὼ ἐπαινῶ βίον γευόμενον κακῶν, ἀλλ
 γευόμενον μόνον, ξέρ

Χεῖλα μὲν ^z τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' ἐκ ἐδίηνεν
 ἔχοντα μὲν τὴν ἀρετὴν, χρώμενον δὲ αὐτῇ καὶ πε
 ἀκασίς τύχας. Καὶ γὰρ ὀφθαλμοῖς Φίλον μὲν χρο
 μάτων τὸ λαμπρότατον, ἀλλ' ἐὰν μὴ παραβῆς τ
 Φαῖον, ἐλύπησας αὐτῆ τὴν ἡδονήν· ἐὰν δὲ μίξις ται
 εὐτυχίαις τὰ δυσχερῆ, μᾶλλον αἰσθήσῃ τῆς ἀρετῆ
 καὶ συνήσεις τῆς εὐτυχίας. νυ
 τό

5. Ἡ δίψα μὲν ^a σώματι παρασκευάζει ἡδονήν
 ποτῆ, καὶ λιμὸς σώματι παρασκευάζει ἡδονὴν βρωτῆ
 καὶ νύξ ὀφθαλμοῖς παρασκευάζει ἡδονὴν ἡλίου· ποτῆ
 ἄνθρωπος καὶ νύκτα μεθ' ἥλιον, καὶ λιμὸν μετὰ κόρον, ἡ

cabat felicem esse Solon, sapiens enim erat. Polycratem
 Amasis relinquebat, periculum enim vitabat. Sic et ego vi
 tam approbo, quae aduersam gustauit fortunam, sed gusta
 uit tantum,

Ipsa modo tinxit labia, arescente palato;
 quae virtutem habeat, eaque vitatur, quoties fortuna inuitum
 petit. Sic inter omnes colores, qui maxime clarus est, ma
 xime delectat oculos; nisi tamen fuscum coniungas, magnam
 illi voluptatis detrahis partem. Ita si secundis rebus misceas
 aduersa, magis virtutem aduertes, magis felicitatem senties.

6. Sitis voluptatem bibendi commendat homini, fames
 voluptatem edendi commendat homini, nox oculis deside
 rium commendat solis: optat homo noctem post solem,
 famem cum satur est, sitim cum ebrius fuit. Quod si demas
 hanc

γ ἀπέπατο Πολυκράτην· Forte,
 Πολυκράτη, scil. φίλιαν. Plene
 Synesius Epist. XLVI. de hac
 re: εὐτυχῶντι κήρυκα πέμψας τὴν
 φίλιαν ἀπέπατο. M.

z χεῖλα μὲν] Iliad. x'. 596.

Sectio 5.

a Ἡ δίψα μὲν] Abundat Ar
 tculus: et recte omittitur in
 sequentibus λιμὸς et νύξ. Scri
 berem, Ἡ δίψα: vt infra sect. 8.
 Ἡ ὀλυμπία μὲν καὶ Πυθῶι etc. M.

b ὅπ'

καὶ δίψαν μετὰ μέθην· κὰν ἀφέλης αὐτῆ τὴν μεταβο-
λὴν, λυπὴν τὴν ἡδονὴν ποιεῖς. Οὕτω λέγεται καὶ Ἀρτα-
ξέρξης ὁ Περσῶν βασιλεὺς, τέως μὲν ὑπ' εἰρήνης
μακρᾶς καὶ ἡδονῆς διηνεκῆς^b μὴ συνιέναι τῆς εὐτυχίας
ᾧ παρεσκευάζε μὲν ἡ Ἄσία^c τὸ δεῖπνον, ἔπεμπον δὲ
πόμα ποταμῶν οἱ κάλλιτοι, ἐμηχανῶντο δὲ αὐτῷ τὴν
διαίταν τέχνη μυσία. Ἄλλ' ἐπεὶ πόλεμος αὐτῷ ἐκ
θαλάττης ἦλθε, καὶ Ἕλληνες μύριοι, καὶ στρατηγοὶ
δεινοὶ, ἠτήθηβεις ἔφευγεν ἐπὶ ψιλὸν λόφον, ὅπῃ τῆς
νυκτὸς ἀναπαυσάμενος ἐδίψησεν ὁ δῦσηνος πρῶτον
τότε, ἐνθα ἦν ἔχοάσπης, ἔ Τίγρις, ἔ Νεῖλος, ἔκ
ἐκπώματα, ἔκ οἰνοχόοι καὶ ἠγάπησε παρὰ ἀνδρὸς
Μάρδου^d λαβὼν ἐν ἀσκῷ ὀδωδὸς ὕδαρ^e. καὶ τότε
ἄρα ὁ δεῖλαιος ἔγνω, τίς μὲν δίψης χρεῖα^f, τίς δὲ
ἡδονὴ ποτῆ.

hanc vicissitudinem, voluptas quae fuerat, fit dolor. Sic et Artaxerxes rex Persarum dicitur, prae voluptate nimia, continuaque, in qua versatus erat, pace, felicitatem aliquamdiu ne vidisse quidem suam; cui epulum parabat tota Asia, potum praebebant fluvii omnes pulcherrimi, vitae inserviebant artes plurimae. Verum postquam e mari bellum illi est exortum, cum decem Graecorum millibus fortissimisque congressus imperatoribus, victus in colliculum quendam profugit; in quo noctu cum quievisset, tum primum sitire coepit homo miserimus, ubi non Choaspen suum habebat, non Tigrin, non Nilum, non pocula aut pincernas. Hic illi satis fuit, quod a Mardo homine aquae corruptae virem acciperet; ac tum demum scire infelicissimus potuit mortalium, quis voluptatis sit usus, quid suaviter sit vivere.

7. Ergone

^b ὑπ' εἰρήνης μακρᾶς καὶ [ἡδονῆς] διηνεκῆς] Sic Reg. Vulgo, ὑπ' ἡδονῆς μακρᾶς καὶ [εἰρήνης] διηνεκῆς.

^c ᾧ παρεσκευάζε [μὲν] ἡ Ἄσια] Ex Reg. addidi μὲν, nam vulgo deest.

^d παρὰ ἀνδρὸς Μάρδου] Caunio euidam hoc adscribit Plutar-

chus in Artax. tom. I. p. 1017. Nec rarus est his in rebus auctorum diffensus. De Dario simile quiddam narrat Cicero Tusc. v. 34.

^e ὀδωδὸς ὕδαρ.] Sic Reg. vulgo transponitur horum verborum situs.

^f τίς μὲν [δίψης χρεῖα.] Vulgo ἡδονῆς

ζ'. Εἶτα ἡδονῆς μὲν ἔσαι κόρος, εὐτυχημάτων
 ἢ ἔσαι κόρος; Εἰς μὲν, οἶμα, σιτίων καὶ μέθης
 ρώτερος δ. Οὐ γὰρ ἀνασχετόν εἶναι ἢ ἔτε τῷ Ἀχιλλεῖ
 τὴν σχολὴν, ἔτε τῷ Νέστορι τὴν σιωπὴν, ἔτε τῷ
 σεί τὴν ἀσφάλειαν. Ἐξῆν γὰρ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ
 καὶ βασιλεύειν Μυρμιδόνων, καὶ γεωργεῖν τὴν
 λαῶν γῆν, καὶ γηρωκομεῖν τὸν Πηλέα· καὶ τῷ Νέστορι
 Πύλῳ ἐν εἰρήνῃ ἀρχεῖν, καὶ γηράσκειν καθ' ἡσυχίαν
 καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ οἶκοι μένειν περὶ τὸ Νήριτον τὸ εὐφρόνιστον

7. Ergone voluptatis aliqua erit fatietas, secundae for-
 nae non erit? Est, ut arbitror, quam aut cibi vllius aut
 grauior. Nec enim otuari Achilles potuit, nec filere Nestor
 nec periculis carere Vlyffes. Licebat enim in pace viuere
 Achilli, Myrmidonibusque imperare, Thessalam terram
 colere, Pelei fouere senectutem: Nestori rursus in Pylo prae-
 sideri, Odysseum in Ithaca regere, et in tranquillitate
 suis sine bello, seniumque otiose transigere: domi Vlyssi
 frondosum Neritum in terra iuuenum nutrice manere;

ἡδονῆς χρεῖα, quo nihil infulsius.
 Nos igitur lectionem recepi-
 mus, quam praestant Reg. et
 Harleian. Sic etiam Paccii
 codex, a quo vertitur *sicis usus*.

Sectio ζ'.

g ἢ ἔσαι κόρος; [Εἰς] μὲν,
 οἶμα, σιτίων καὶ μέθης ἀνιαρότε-
 ρος.] Vulgo ἢ ἔσαι; κόρος [ἦν]
 μὲν, οἶμα, σιτίων καὶ μέθης ἀνια-
 ρώτερος. Sed εἰς ex Reg. et
 Harleian. reponitur: distin-
 ctionem, poscente sensu, mu-
 tamus: ἀνιαρότερος vero, prout
 linguae Graecae ratio iubet,
 adsciscitur. Vide supra ad
 III. 10.

h [οὐ] γὰρ ἀνασχετόν εἶναι]
 Nihil est a quo pendeat infini-
 tivus, nec opitulatur codi-
 ces. Lego tamen haud dubia,

sicut videtur, coniectura [οἶμα
 γὰρ ἀνασχετόν etc.

Ib. οὐ γὰρ ἀνασχετόν εἶναι ἔτε τῷ
 Ἀχιλλεῖ etc.] Viderur deesse
 ut sit, ἢ γὰρ (οἶμα) ἀνασχετόν
 εἶναι etc. id est, *esse debet neque
 enim tolerabile futurum an-
 tron vel Achilli otium, vel etc.*

i Εξῆν γὰρ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ
 ζῆν] Heinsius supplet, Εξῆν γὰρ
 καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ [ἐν εἰρήνῃ] ζῆν.
 Alio tamen modo res est aggre-
 dienda. Reg. habet, Εξῆν γὰρ
 τὸν [καὶ] τῷ Ἀχιλλεῖ ζῆν. Re-
 scribas velim, Εξῆν γὰρ [οἶκοι]
 τῷ Ἀχιλλεῖ ζῆν.

Ibid. Εξῆν γὰρ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ
 ζῆν etc.] Codex Reg. Εξῆν γὰρ
 τὸν καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ζῆν. Scribo,
 Εξῆν γὰρ τῷ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ζῆν,
 καὶ βασιλεύειν etc. Recte vero et
 ompha

λον ἐν τῇ γῆ τῇ κροτρόφῳ^k, ἢ τὸ τελευταῖον παρὰ
 Καλυψοῖ ἐν ἀντρῷ καταρρύτῳ καὶ κατασκίῳ ὑπὸ νυμ-
 Φῶν θεραπευομένῳ, ἀγῆρῳ ὄντι καὶ ἀθανάτῳ. Ἄλλ'
 ἔχ' εἴλετο ἀθάνατος εἶναι, ἀργὸς ὢν, καὶ μηδὲν χρώ-
 μενός τῇ ἀρετῇ. ἀνάγκη δὲ τὸν ταύτην μεταχειρίζο-
 μενον, ἀνδρωπίνοις συμπτώμασι παραβαλλόμενον,
 πολλάκις βοᾷν,

Τέτλαθι δὴ^l, κροδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ'
 ἔτλης.

ἢ. τίς δ' ἂν μνήμη τῆ Ὀδυσσεως, εἰάν ἀφέλης
 αὐτῆ τὰ δυσχερῆ; τίς δὲ τῆ Ἀχιλλέως, εἰάν ἀφέλης
 αὐτῆ τὸν ἔκτορα, καὶ τὸν Σκάμανδρον, καὶ τὰς
 Δώδεκα μὲν^m σὺν νηυσὶ πόλεις,

umbroso, postremo, irriguoque Calypsus antro, famulantibus
 undique Nymphis, mortis senique ignaro vitam ducere.
 Sed nec immortalis esse ea lege voluit, ut otiosus esset, aut
 virtutem suam nusquam exhiberet. Necesse enim est, hac
 qui uti coepit semel, saepe in mediis, quibus humana obno-
 xia est vita, casibus exclamet,

Hoc quoque sustineas, cor; nam grauiora tulisti.

8. Quam autem Vlyssi famam relinquis, miseriam si demis?
 quam Achilli, si Hectorem, si Scamandrum, si

Moenia bis sex capta mari,

vnde-

emphatice ζῆν, *viuere*: (ideo
 Distinctio et pausa post eam
 vocem facienda) nouit enim
 Achilles se breui *mortuum*
 esse si Troiam profectus fuisset.
 licet vero *viuere* potuisset, et
regnare, tamen *mori* maluit
 quam ignauiter *viuere*. M.

κ περὶ τὸ Νήριτον τὸ εὐφυλλον ἐν
 τῇ γῆ τῇ κροτρόφῳ,] Respicit
 ad Odyss. I. 22. 27.

Ibid. περὶ τὸ Νήριτον τὸ εὐφυλο-
 λον] Legendum forte, τὸ εἰσοσί-
 φυλλον et vertendum, *circa Ne-*

ritum illam εἰσοσίφυλλον, in terra
illa κροτρόφῳ epitheta enim
εἰσοσίφυλλον (vel *εὐφυλλον*) et
κροτρόφῳ, sumenda sunt (prout
 patet ex articulis τὸ et τῇ)
τεχνικῶς, et allusiuè ad Homeri
 loca, Iliad B. seu *Catalog.*
 v. 139. Νήριτον εἰσοσίφυλλον et
 Odyss. I. 27. Παῦρα μὲν ἀλλ'
 ἀγαθὴ κροτρόφος. M.

[*l* Τέτλαθι δὴ] Odyss. τ. 18.

Septio ἢ.

m Δώδεκα μὲν] In animo
 fuerunt,

ένδεκα δὲ ἠπειρώτιδας; τὸν μὲν γὰρ Ἡρακλέα εἰς
 λοβεν οἱ ἄνθρωποι προσέθεσαν φέροντες τῷ Διὶ^π, ἐ-
 μέσης πρὸς κακὰ ὀμιλίας ἀνταγωνισαμένης αὐτοῖς.
 Ἐὰν Ἀφέλῃς αὐτῆ τὰ θηρία, καὶ τὰς δυνάτας,
 τὰς ἄνω καὶ κάτω ὁδοὺς, καὶ τὰ δεινὰ ἐκείνα πάν-
 ῆ κρωτηρίασας τὴν ἀρετὴν τῆ Ἡρακλέως. Ἡ Ὀλυμπία
 μὲν καὶ Πυθοῖ ἐκ ἕνεσι κότινον λαβεῖν, εἰδὲ μῆλων
 χεῖν, αὐτὸν ἐφ' ἑαυτῆ κομισάμενον· ἀλλὰ ἀνταγω-
 γῶν δεῖ τῷ κηρύγματι. Ἐν δὲ τῷ τῆ βίβλῳ σαδία,
 τῆ δευτέρῳ ἀγωνία, τίς ἂν γένοιτο ἀνταγωνιστὴς αὐ-
 τῷ ἀγαθῷ, πλὴν τῆς πείρας τῶν δυσχερῶν;

undecimque vires, quas in terra? Herculem non alium
 quam e media cum periculis lucta sustulerunt, Iouique adlo-
 pserunt, homines. Cui feras si demas, et tyrannos, si pri-
 rima illa sursum deorsumque itinera, et aduersa omnia; Her-
 culis virtutem mutilasti. Atqui Olympicis Pythiisque hu-
 oleastrum nemo, nemo malum consequitur, qui solus seculum
 in puluere decertarit; sed aduersario prius opus est, ut pri-
 conis voce victor declareris. In hoc vero vitæ stadio, hoc
 certamine, quem bono viro aduersarium dabis, praeterquam
 aduersæ fortunæ gustum?

9. Ag

fuerunt, ut Heinsius etiam
 monuit, hi poetae versiculi.

Δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις
 ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 Πιερός δ' ἔνδεκα, Φηγεῖ, κατὰ
 Τροίην ἐρίβωλον.

Extant Iliad. i. 328.

π φέροντες τῷ Διὶ, [εἰ μὴ] μέ-
 σης πρὸς κακὰ ὀμιλίας ἀνταγωνι-
 σαμένης αὐτοῖς.] In neutro co-
 dice voces εἰ μὴ comparent.
 Praeterea Reg. habet ἀναγω-
 νισαμένης αὐτοῖς [τῆς.] Lego,
 τὸν μὲν γὰρ Ἡρακλέα εἰδὲ ἄλλοθεν
 εἰ ἄνθρωποι προσέθεσαν φέροντες τῷ
 Διὶ, [ἢ ἐκ τῆς] πρὸς [τὰ] κακὰ

ὀμιλίας, ἀνταγωνισαμένης αὐτοῖς
 [ἀρετῆς.]

ο εἰ μὴ μέσης — αὐτοῖς

Coniicio: εἰ μὴ ἐξ ἴσης πρὸς κα-
 κὰ ὀμιλίας ἀνταγωνισαμένης ἀγο-
 ροῖς: nisi ex aequa adfuetudine
 Malorum Bonis oppositorum
 ist est, nisi tot Bonis et fortune
 natis euentibus qui Herculi
 obtigerunt, mixtus fuisset ae-
 qualis Malorum et durorum
 numerus. ὀμιλία πρὸς κακὰ est
 experimentum malorum, usus
 malorum: ut in init. Dissert. διέ-
 κριναν τ' ἀγαθὰ ἐκ τῆς τῶν κακῶν
 ὀμιλίας. sic Diss. VII. ὀμιλία φου-
 χῆς

θ. φέρε, τὸς ἀγωνιστὰς παρακαλῶμεν ἐπὶ τὸ στάδιον. ἔχε τίνες μὲν Ἀθηναίων ρ; Σωκράτης ἀγωνιόμενος πρὸς τὸν Μέλιτον, καὶ πρὸς τὰ δεσμά, καὶ τὸ Φάρμακον. ἔκ δὲ Ἀκαδημίας; Πλάτων ἀγωνιόμενος πρὸς τυράννου ὀργὴν ρ, καὶ θάλατταν πολλήν, καὶ κινδύνους μεγάλους. Ἡκέτω καὶ ἄλλος ἀγωνιστὴς Ἀττικὸς ρ, ἀγωνιόμενος πρὸς Τισσαφέρνην ἐπισηκῆντα, καὶ Ἀρσίου ἐπι-

9. Agedum athletas nostros in stadium vocemus. Age, quinam Athenis? Socrates, qui cum Melito, cum vinculis, cum veneno luctaturus est. Quis ex academia? Plato, qui cum tyranni ira, cum mari multo, cum maximis periculis. Veniat et alius athleta Atticus, qui cum Tissaphernis periuriis, cum

χῆς πρὸς τὸ σῶμα, animae cum corpore coniunctio. Codices vero iam video omittere voces εἰ μὴ, et pro αὐτοῖς Reg. habere αὐτοῖς τῆς, id est, opinor, αὐτοῖς αὐτῆς. et haec est Nota Variantis Lectionis (αὐτῆς pro αὐτοῖς) ex margine a Scriba petita, et in Textum admissa, proat in Praefat. monui. vnde lego, ἢ ἐξ ἴσης πρὸς κακὰ ὀμιλίαις, ἀνταγωνισαμένης ἀρετῆς. M.

Sectio 9.

ρ ἔχε τίνες μὲν Ἀθηναίων; Σωκράτης etc.] Sequitur mox, Ἡκέτω καὶ ἄλλος. vnde non improbabile videretur vocem Ἡκέτω hic quoque delitescere. Coniicio ex Sensu et scripturae vestigiis, Ἡκέτω, ἐκ μὲν Ἀθηναίων, Σωκράτης, ἀγωνιόμενος etc. ἐκ δὲ Ἀκαδημίας, Πλάτων, ἀγωνιόμενος etc. Ἡκέτω καὶ ἄλλος ἀγωνιστὴς Ἀττικὸς, ἀγωνιόμενος etc. Coniexionem vides sic XXXVI. 3. Forte tamen nihil mutandum.

Socratem vero profert in exemplum vitae Civilis et communis: Platonem, vitae Philosophicae et contemplativae: Xenophontem, vitae Militaris et practicae. Distinguit vero ex Ἀθηναίων et ex Ἀκαδημίας, quia ἡ Ἀκαδημία erat πόλις τῆς ἀρετῆς χωρίον, Porphyrius περὶ Ἀποχ. I. 36. vbi male scribitur τῆς ἀρετῆς. M.

ρ πρὸς τυράννου ὀργὴν,] Dionysii, qui Platonem venum dari iussit; id quod a Pollide Lacedaemonio factum. Vide Menagium ad Laertii III. 19.

ρ ἄλλος ἀγωνιστὴς Ἀττικὸς,] Xenophontem dicit. Βασιλεύς ἐπιτιθέμενος erat Artaxerxes Mnemon, Cyri iunioris frater natus maior. Historiam totam sempiternis litterarum monumentis consecrauit ipse Xenophon in libris de Expeditione Cyri.

βλεύοντα, καὶ μένονα προδιδόντα, καὶ βασιλεὺς ἐπιτιθέμενον. Καὶ δεῖ μοι καὶ τὸν ἐκ τῆς Πόντος ἀθλητὴν ἀγωνίζεσθαι καὶ οὗτος ἄγωνα ἰσχυρὸν πρὸς ἀνταγωνιστὰς πικρῶς, πένιαν καὶ ἀδοξίαν καὶ λιμὸν καὶ κρυῖον ἐγὼ δὲ αὐτῆ καὶ τὰ γυμνάσια ἐπαινῶ.

Αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἰ αἰκελήσιν δαμάσσας, Σπείρα κακὰ ἀμφ' ὤμοισι βαλῶν, ἔ χαλεπῶς διὰ τῆτο ἐκράτει. Τοιγαρῶν σεφανῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀνακρηύτῳ νικηφόρῶς τῆς ἀρετῆς· εἰάν αὐτῶν ἀφέλῃς αὐτῶν τὴν πρὸς τὰ κακὰ ἀγωνίαν^υ, ἀποστ...

cum Ariaei infidiis, cum proditione Menonis, et occultis regis decertet consiliis. Volo e Ponto adueniat athleta, et quidem ad certamen maximum, maximosque aduersarios paupertatem dico, infamiam, famem, frigusque. Ego verum et exercitia eius laudo:

*Corpus sponte sibi laniavit verbere multo,
Iniiciens pannos humeris.*

nec difficulter propterea vicit. Quapropter coronam virtutis defero, victoresque eos in virtutis certamine praeconio meo proclamo. Quod si mala illis, cum quibus luctantur, dempseris;

^ς [καὶ δεῖ] μοι καὶ τὸν ἐκ τοῦ Πόντος ἀθλητὴν [ἀγωνίζεσθαι] καὶ ἕτος] Heinsius legit et distinguit hoc modo, καὶ δεῖ μοι καὶ τὸν ἐκ τοῦ Πόντος ἀθλητὴν, ἀγωνίζεσθαι καὶ τῆτον ἄγωνα ἰσχυρὸν. Mihi placet, [Ἄγε δὲ] μοι καὶ τὸν ἐκ τοῦ Πόντος ἀθλητὴν [ἀγωνίζεται] καὶ ἕτος ἄγωνα ἰσχυρὸν etc. De Diogene Sinopeni loquitur.

Ibid. καὶ δεῖ μοι καὶ τὸν ἐκ Πόντος ἀθλητὴν ἀγωνίζεσθαι καὶ ἕτος etc.] Haec sollicitant Cl. Editores, quae mihi sana videntur. vox enim ἀγωνίζεσθαι facile intelligi potest in vltima parte sententiae, cum idem

Verbum praecessit: καὶ ἕτος (ἀγωνίζεσθαι) ἄγωνα ἰσχυρὸν, πρὸς ἀνταγωνιστὰς πικρῶς, etc. Si quid mutandum, mihi magis placeat, κάλει μοι καὶ τὸν — ἀθλητὴν ἀγωνίζεσθαι καὶ ἕτος ἄγωνα etc. vbi κάλει poneretur quemadmodum ἤκέτω, in Imperatio: et frequentissimae sunt mutationes literarum λ et Δ. Potes etiam distinguere, καὶ δεῖ — ἀθλητὴν. sc. ἤκειν, repetendum ex praecedenti ἤκέτω et deinde, ἀγωνίζεσθαι καὶ ἕτος etc. M.

^ε Αὐτὸν μιν πληγῆσιν] Odyss. Δ'. 244.

^υ τὴν πρὸς τὰ [κακὰ] ἀγωνίαν] Vulgo καλὰ, quod absurdum.

Lectio-

Φανοῖς τὸς ἄνδρας, καὶ ἀποκηρύττεις. Ἄφελε Ἀθηναίων τὸν ἐπὶ Μαραθῶνα δρόμον, καὶ τὸν ἐκεῖ θάνατον, καὶ τὴν Κυναγεῖρα χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλῃ συμφορὰν^x, καὶ τὰ Καλλιμάχῃ τραύματα: καὶ ἔδεν Ἀθηναίοις καταλείπειν σεμνὸν, πλὴν τῷ Ἐριχθονίῳ καὶ τῷ Κέκροπος, μύθων ἀπιστημένων. Διὰ τῆτο ἡ Σπάρτη ἐπὶ πλείστον ἐλευθέρα, ὅτι ἔδεν ἐν εἰρήνῃ σχολὴν ἄγει. Μάστιγες αὐτὰ καὶ πληγαὶ Λακωνικαί, καὶ ἔθνη κακῶν^y ταῖς ἀρεταῖς ἀναμιγνύμενα.

ris; coronam illis demis, demis prius praeconium. Deme Atheniensibus velocem illum ad Marathonem cursum, mortemque quam optinere ibi, et Cynaegiri manum, et Polyzeli cladem, et Callimachi vulnera; nihil praeclarum Atheniensibus relinquis, nisi forte Erichthonium aut Cecropem, fabulas meras, nec fide digna nomina. Hanc ob causam quam diutissime salva libertas sua Spartanis constitit, quod ne pace quidem otiantur. Habes etiam tum flagra, habes plagas Laconicas, magnumque malorum agmen virtutibus immittum.

DISSER-

Lectionem, quam dedi, repraesentat Harleian. a secunda manu. Sic scribendum vidit Heinsius. Sic etiam legit Paccius, ut ex eius interpretatione liquet.

^x τὴν Πολυζήλῃ συμφορὰν] Repentinam caecitatem a spectro quodam, prout ferunt, iniectam. Memorabilis est historia, quam vide sis apud Herodotum VI. 117. Ei vocatur *Epizelus*, cui, quod ad nomen attinet, credo; siquidem virum illum nouerat. Plutarcho tamen in *Parallelis* tom. II. p. 304. C. et auctori, quem Suidas exscripsit, *Polyzelus*, ut nostro, dicitur. Adeas licet eum in *Ἰππίας* et *Πολύζηλος*.

Tom. I.

^y ἔθνη κακῶν] Heinsius reponit ἔθνη κακῶν, quod tamen duriusculum fatetur. Nec aliter se res habet. Quamuis enim de rebus animatis vel etiam *προσωποποιημένοις* adhibere possis ἔθνη, tamen in aliis id vix licet. Sic apud Homerum ἔθνη ἑταίρων, βοῶν μελισσῶν, et similium passim legas. Empedocles quidem apud Hieroclem in *Aur. Carm. LIV. p. 186.* et *Synefium de Prouid. p. 89.* habet.

Ἐνθα φόνοσ τε κότοσ τε καὶ ἄλλων [ἔθνη] κηρῶν.

At ibi κηρῆσ inter personā numerantur. Nonnus tamen ἔθνοσ ἀγοσῶν et similium dixit. Is autem scriptor *κακοζήλοσ*, eumque hac de causa reprehendit *vileganz*

F

elegant